

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1752. usque ad
Annum 1757 - Cum Appendice ad Annos 1744. 1745. 1748

Luxemburgi, 1758

XXIV. De cultu S. Maronis Epistola ad R. P. Nicolaum Lercari a Secretis
Congregationis de Propaganda Fide. 28. Septembris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74789](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74789)

1753.
Ex quibus
ad titulum,
honores, &
jura Civita-
tis redinte-
gratur.

§. 3. Nos igitur ipsos Exponentes specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares Personas a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, & penis a jure, vel ab Homine, quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum presentium tantum consequen- harum serie, absolventes, & absolutas fore censentes, supplicationibus etiam Dilecti Filii Nostri Hieronymi memoratae Sanctae Romanae Ecclesiae Diaconi Cardinalis Columnae nuncupati, ejusdem Terrae apud Nos, & dictam Sedem Protectoris, ejusdemque Sanctae Romanae Ecclesiae Vice-Cancellarii, Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, atque etiam motu proprio, & certa scientia, & matura deliberatione Nostri, deque Apostolicae potestatis plenitudine, Terram Matelicam veteri Episcopali jam dudum dignitate ornatam, tituloque praestantissimae Civitatis etiam ditatam, in primaeum, & pristinum Civitatis honorem, cum omnibus, & singulis privilegiis, indultis, facultatibus, praerogativis, gratiis, & immunitatibus suis, restituimus, & in antiquum statum, & denominationem Civitatis reponimus, & plenarie reintegramus, ac quatenus opus sit, Terram Matelicam praefatam in Civitatem perpetuo erigimus, instituimus, & confirmamus, eique Civitatis titulum, ac denominationem, cum omnibus honoribus, juribus, praerogativis, ac decorationibus, quae ceteris omnibus Ditionis Nostreae Pontificiae Civitatibus competere dignoscuntur, nec non Magistratui ejusdem Terrae in Civitatem, ut praemittitur, erectae consuetis honoribus, & Insigniis, quibus aliarum ejusdem Ditionis Civitatum Magistratus de jure, usu, & consuetudine, gaudere, seu uti possunt, pariformiter, ac pari modo, & absque ulla differentia gaudere, potiri, & uti, concedimus pariter, & impertimur, ac ejusdem Terrae Incolas, & Habitatores Civium nomine decoramus, ita tamen, ut pro tempore existens Episcopus Camerinenensis in dicta Terra per Nos in Civitatem, sicut praemittitur, per praesentes erecta residere minime teneatur, sed illa Ecclesiae Camerinenensis, ut antea, subiecta remaneat.

Ecclesiam ramentem Camerinenensem subiecta relinquitur, nec in ea Episcopus residere jubetur.

Clasulae pro praemissorum firmitate.

§. 4. Decernentes easdem praesentes Literas, & in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quicumque in praemissis jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet pretendentes illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, & auditi, neque cause, propter quas praesentes emanarint, sufficienter adductae, verificate, & iustificate fuerint, aut ex alia quantumvis justa, legitima, & privilegiata causa, colore, praetextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimae, & totalis laesionis, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac incogitato, & inexcogitabili, individuumque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci, aut adversus illas aperiendi oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium impetrari, seu impetrato, aut etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concessio, vel emanato quempiam in iudicio, vel extra, uti, sese juvare posse: sed ipsas praesentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari, sicut in praemissis per quoscumque Iudices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctae Romanae Ec-

Aliter iudicari prohibetur.

clesiae praefatae Camerarium, & alios Cardinales etiam de Latere Legatos, & alios quoscumque quavis praerogativa, & potestate fungentes, & functuros, subblata eis, & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, iudicari, desineri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 5. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, & quatenus opus sit, dictae Terrae, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione Apostolica, & quavis firmitate alia roboratis Statutis, & consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Litteris Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis: quibus omnibus, & singulis, etiam pro sufficienti illorum derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialibus, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clasulas generales idem importantes, mentio, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & infererentur, praesentibus pro plenae, & sufficienti expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majoram sub Annulo Piscatoris die xxvi. Septembris MDCCLIII. Pontificatus Nostri Anno Decimoquarto.

D. Card. Passioneus.

Publicat. eodem die, mense, & anno.

De cultu Maronis Epistola ad R. P. Nicolaum Lercari a Secretis Congregationis de Propaganda Fide.

XXIV.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

INTER caetera scripta Nobis exhibita, cum nuper ad Nos accessisset, illud deprehendimus, quod ad cultum Sancti Maronis Abbatis pertinet. Scripsit enim ad Congregationem de Propaganda Fide Dilectus Filius Frater Desiderius a Casabanciana Min. Observ., quem nos Ablegatum Nostri misimus ad Ven. Fratrem Patriarcham Maronitarum, scripsit, inquam, Imagines Sancti Maronis Romae impressas, a Ven. Fratre Patriarcha Graeco-Melchita Cyrillo discissas fuisse, & palam ab ipso declaratum, Sanctum Maronem inter Sanctos minime numerari, quippe qui haereticus vixerit, atque obierit, idque gravibus diffidiis Maronitas inter, & Graeco-Melchitas occasionem praebuisset, timendum insuper, ne huiusmodi turbae quotidie magis ingravescant; neque tumultum sedari, & compesci potuisse; tum quia post suum discessum e Locis, ubi ignem restringere curaverat, nonnulli Presbyteri palam dixerant, eum nullam auctoritatem habere questionis definiendae, utrum Maro Sanctus extiterit, an haereticus; cum praesertim eorum Patriarcha assereret, Maronem, cum inter vivos ageret, & cum e vita decessisset, haereticum pollutum fuisse: tum quia per Monachos, ubi residet Patriarcha Graeco-Melchita, quum iter fecisset, ut cum eo colloqueretur, ipsum non

Attentata adversus S. Maronis cultum & imagines, exorta, inde diffidia recententur.

invenerat,

Amplissima derogatio contrariis.

Datum Pontificatus anno 14. die 26. Septembris 1753.

Fid. stor. trum The. scrip. dicat.

Ex vit. mis, onu. Cor. sen. mer. fact. Pro.

invenerat, & aliquibus de causis permissum sibi non fuerat, ut ulterius ad eum assequendum progrediretur.

§. 2. Non solum admiratione nos affecit, sed maxime commovit, quod temere, atque inconsulte factum est a Ven. Fratre Patriarcha Cyrillo, qui ut eruditionem fortasse ostentaret, sua agendi ratione, non dicam restaurare, sed auctoritate sua controversiam jam extinctam definire tentavit; quasi vero ejusdem conditio, vel meritum nobis, aut Congregationi minime innotescant, & quod deterius est, Sancti nomine, & cultu eum, quoad potuit, private, qui a pluribus jam seculis cum Apostolica Sedis approbatione hujusmodi honore decoratur.

§. 3. Ut tibi compertum est, Sanctus Maro vixit sub finem seculi quarti, & initium quinti. Theodoretus, qui auctor coævus dici potest, cum circa dimidium seculi quinti floruerit, vitam illius scripsit, in qua heroicae Sancti Maronis virtutes, & insigniter gesta enarrantur. Theodoretus Cyri Episcopus extitit, librum composuit de *vitis Patrum*, inscriptum *Philothebus*, sive *religiosa historia*; cujus duae sunt Latinae versiones; quarum una habetur in *vitis Patrum*, auctore Rosveido, altera Gentiana Herveti in *tom. 3. Operum ejusdem Theodoreti*, editionis Sirmondii. Porro sex distinctis locis Theodoretus collaudat sanctitatem Sancti Maronis, quemadmodum videre est in editione Rosveidi de *Vitis Patrum* cap. 16. pag. 827, & 828. & cap. 21. pag. 832. & cap. 22. pag. 838. & cap. 24. pag. 840. & cap. 30. pag. 850. Legitur quoque inter epistolas Sancti Joannis Chrysostomi trigesima sexta inscripta ipsi Abbati Maroni, in qua ipsius virtutes laudibus prosequitur, ejusque orationibus sese commendat. Porro ut os occidatur quibusdam non admodum sanae cognitionis, qui conati sunt auctoritatem adimere vitis a Theodoro conscriptis, quorum numero adnecti possunt Andreas Rivetus in suo lib. *Criticus Sacer lib. 4. cap. 21. Robertus Cocus in sua Censura quorundam Scriptorum veterum* pag. 390. Fredericus Spanhemius: *In Historia Christiana seculi quinti* §. 10. col. 1030. Non desuerunt viri sublimis doctrinae, atque accurate critices, qui ad ipsius historiae integritatem sartam tectam tuendam, operam suam mentemque contulerint, in quorum numero recensendi sunt Labbaeus in *Dissertatione de Theodoro* in Opere Bellarmini de *Scriptoribus Ecclesiasticis* editionis Venetae anno 1728. pag. 155. Garnerius in *Dissert. 2. de Libris Theodoreti* tom. 5. Operum ipsiusmet Theodoreti editionis Parisiensis anno 1684. pag. 199. Tillemontius in *Vita Theodoreti* art. 48. tom. 15. pag. 329. Natalis Alexander in *historia Ecclesiastica seculi V. cap. 4. art. 28. §. 1. num. 1.*, atque novissimus eruditus Ceillier in *historia universalis Auctorum Sacrorum, & Ecclesiasticorum* tom. 14. cap. 14. art. 2. §. 6. num. 2. in fine pag. 94.

§. 4. Et quod gravioris momenti esse debet, nostri Scriptores, & Historici accuratiores, & quidem non admodum creduli, neque ingenti acumine destituti, fidem quam maximam praebuerunt vitae Sancti Maronis a Theodoro descriptae, cum ipsius virtutes, factaque gloriosa ita singillatim referant, quemadmodum a Theodoro enarrantur, & commendantur. Proinde Sancti Maronis vitae, quae a Theodoro scripta est, omnimodam adhibent fidem. Adeantur Bollandistae die 14. *Februarii* tom. 2. *ejusdem mensis*, Bailletius in *suis vitis Sanctorum eadem die*. Tillemontius tom. 12. *sua historia Ecclesiastica in vita predicti Sancti* pag. 412. & sequen. Neque illud ullo modo conticendum est, quod Pontificatum administrante Clemente VIII., eum Romae typis consignatum fuisset Missale Maronitarum, cum ejus Nationis patrocinium

sustineret fel. mem. Gabriel Cardinalis Palaotus, evulgandi facultas a Summo Pontifice ea conditione solum obtenta est, ut sub ejusdem initio poneretur Vita Sancti Maronis deprompta ex Theodoreti historia, sicuti diligenter observatum fuit, quemadmodum Clarissimus Cardinalis Jacobus Perronius testatus est: *Verba feci cum Sanctissimo Domino Nostro de vulgando Missali Maronitarum, quod typis jam pridem excusum est, annuitque sua Sanctitas, ut praefixa hac Praefatione* (quae est vita Sancti Maronis desumpta ex Theodoro) *publicaretur.*

§. 5. Accedit, quod insigne fuit Cœnobium S. Maronis, ut liquet ex epistola Archimandritarum Syriae secundae ad Hormisdam Pontificem data anno 517., in qua se in primis subscribit Alexander *Archimandrita*, vel, quod idem est, *Abbas Sancti Maronis*, ut apparet ex tom. 5. Collectionis Conciliorum Labbei editionis Venetae pag. 598. ex Annalibus Cardinalis Baronii ad annum Christi 517. num. 53. Et in Actis Concilii Constantinopolitani habiti anno 536. mentio habetur de eodem Cœnobio, ibique semper Sancti, vel Beati nomine Maro nuncupatur, ut legenti constabit cit. tom. 5. pag. 967. pag. 978. 994. 999. pag. 1075. 1083. 1099. 1111. & pag. 1223. Insuper Pagius in Critica ad Annales Cardinalis Baronii ad annum 400. num. 17. & sequen. postquam commemoravit virtutes Sancti Maronis, orationem convertit ad Cœnobium ipsius Sancti Maronis, laudibusque prosequitur Religionem Catholicam illorum Monachorum, ac veluti firmum quoddam Catholicæ Religionis univervo in Oriente adversus haereses propugnaculum praedicat; martyrium scilicet indicans, quod Imperante Anastasio pro Concilio Chalcedonenfis defensione trecentum quinquaginta ex illis Monachis fortiter pertulerunt; eorum quippe mentio habetur in Romano Martyrologio die 31. *Julii*, quo in loco extant praeterea adnotationes Venerabilis Cardinalis Baronii. Neque praetereundum est in Ecclesia Collegii Maronitarum hujus Almae Urbis imaginem Sancti Maronis in Tabula Majoris Altaris depictam publicè colli, ejusque diem festum quotannis celebrari.

§. 6. Haec omnia mirificè illustrant sanctitatem Sancti Maronis, tum etiam ostendunt quam rectè, atque legitime rogatu Venerabilis Fratris Simeonis Patriarchae Antiocheni, & exemplo eorum, quae peracta fuere in Litteris Apostolicis Praedecessoris Nostri Clementis XII., ostendunt, inquam, quam justè in quodam Brevi a Nobis emissio die 12. *Augusti* anno 1744. largiti sumus Indulgentiam plenariam utriusque sexus Christianis fidelibus, qui Confessione, & Sacra Communionem expiati, die 9. *Februarii*, quo a Maronitis celebratur Festum S. Maronis eorum primarii Patroni, adibunt Sacras Aedes Monachorum, & Monialium Ordinis Sancti Antonii Abbatum, Congregationum tam Montis Libani, quam Sancti Isaiae, & concordiam inter Principes Christianos, haeresis excidium, & Sanctae Matris Ecclesiae exaltationem a Deo enixe rogabunt: Quae singula luculenter patefaciunt, quam illegitimè (ut loquamur remissius) Ven. Frater Patriarcha Cyrillus adversus Sancti Maronis cultum se gesserit.

§. 7. Neque erit difficile rationes investigare, quae Ven. Fratrem Patriarcham Cyrillum eam in rem impulerunt. Affirmant Maronitae a Sancto Abbate Marone se originem ducere, & a Catholica Religione nunquam recessisse, nec ab Ecclesiae unitate se unquam disjunctisse; addunt praeterea, quod, cum ipsi unionem cum Ecclesia Romana renovaverint, id minime interpretari debet, quasi Catholicam Religionem aliquando deseruerint, iterumque ad ipsam reversi fuerint.

Alia testimonia de virtutibus & sanctitate Maronis.

Unde illius festus dies spiritualibus Indulis a Pontifice decoratus.

Occasio indicatur erroris sententiae de S. Marone inventae

Factum improbat Pontifex.

Theodoretus, & Chrysostomi Testimonia de Maronis sanctitate

Fides & auctoritas Patrum vitis a Theodoro conscriptis vindicata.

Et praesertim vita S. Maronis, accuratiorum Historiarum consensu, & Clementis VIII. facto comprobata.

At verò alii contrarium senserunt; arbitrati nimirum sunt, Maronitas de Monotelitarum Schola produsse, Maronem eorum Caput extitisse, eundemque hæresi adhæsisse atque solummodo anno 1182. ab Aimeo tertio Patriarcha Latino Antiocheno Maronitas fuisse ad Romanam Ecclesiam revocatos. Hæc omnia videre est apud Lexicum universale Gallicum & Latinum tom 5. ad verbum *Maronita*, & apud magnum Lexicum Morerii editionis Parisiensis anno 1747. tom. 6. ad verbum *Maronita*.

Willelmi & Eustachii narrationes de Monachone mine Marone hæretico, de quo ejus Cœnobio.

§. 8. Willelmus Archiepiscopus Tyri lib. 22. *Sacri Belli* cap. 8. narrat, ea, quæ paulo ante indicavimus, ab alterius opinionis Sæctoribus produci. Verum, quoniam auctoritas Willelmi satis minime foret ad sententiam, quæ Maronitis opponitur, roborandam, & fortasse ipse quoque Willelmus id agnovit, ea de re provocatum est ad tom. 2. Annalium Eutychiei Alexandrini, qui pag. 19. ita scripsit: *Fuit tempore Mauricii Imperatoris Romanorum Monachus quidam nomine Maron, qui aiebat, duas esse Christi Domini nostri naturas, & unam voluntatem, unam operationem, unamque Personam &c. Cumque mortuus esset Maron, incolæ in his Hamath (Apamea) Monasterium in Hamath excitaverunt, quod Dair Marum, id est Cœnobium Maronis appellarunt. Fidemque Maronis professi sunt.*

Minus vera probatur.

§. 9. Negligentiam minime præstulerunt Scriptores Maronitæ in exponendis, & palam faciendis erroribus, in quos inciderunt Eutychieus Alexandrinus, Willelmus Archiepiscopus Tyri, aliique eorum Sæctores. Id innotescet, si legatur Dissertatio Faustii Naironis de origine, nomine, ac religione Maronitarum, quæque præstanti eruditione a Dilecto Filio Josepho Simonio Assemano Præfato Nostro Domestico declarata fuere in suo tom. 1. *Bibliotheca Orientalis* pag. 498., quibus accedit Pagius Gallus scriptor in sua Critica ad Annales Cardinalis Baronii ad annum Christi 1182.: Atque, ut verum dicamus, quando error unius in Christo voluntatis atque operationis exordium habuit, ut omnibus notum est, regnante Heraclio: quomodo fieri potuit, ut idem error Mauricii tempore vigeret? qui dici potest, quod ait Eutychieus, Cœnobium excitatum fuisse post mortuum illum Maronem, de quo ipse sermonem habet, cum ducentis antea annis ædificatum jam deprehendatur, atque dicatum S. Maroni Abbati? quandoquidem scribit Procopius Cæsariensis lib. 5. de ædificiis Imperatoris Justiniani, ab eo restauratum Cœnobium Sancti Maronis: compertumque est, e vivis decessisse Justinianum anno 565., atque Mauritium mortuum esse anno 602.

Et quatenus vera, evincerent, duos extitisse Abbates Marones.

§. 10. Paternam Sedis Apostolicæ benevolentiam erga Maroniticam Nationem desiderari non patiemur. Nos quippè in unum congestimus laudes nostrorum Prædecessorum, atque etiam nostras consociavimus in quadam Allocutione Consistoriali edita in Appendice nostri Bullarii Tom. II. pag. 42. * At omisso in præsentiarum quocumque partium studio erga Maroniticam Gentem; atque eruditus ejus Nationis scriptoribus, qui Romæ etiam versantur, curâ remissâ ab Adversariorum telis vindicandi perpetuam stabilitatem Sanctæ Catholicæ Religionis in suis Regionibus, si id necessitas (quod non credimus) postulet, atque Maronitarum originem a S. Abbate Marone propagatam; his, inquam, prætermisissis, id unum reponimus, quod nempe, etiam si veritati consentanea videantur, quæ narrat Eutychieus, aliud inde nequit inferri, nisi duos Abbates Marones extitisse, Sanctum unum, alterum hæreticum: Porro cum ejusdem nominis

* In hac Editione Tom. XVII. pag. 149.

appellatio non evincat, Sanctum fuisse hæreticum, aut hæreticum Sanctum, neque etiam cultum exhibitum Sancto, præstitum etiam, aut præberi hæretico; inde manifestè consequitur, Venerabilem Fratrem Patriarcham Cyrillum auferentem Beato Abbati Maroni Cultum, non solum suæ auctoritatis limites excessisse, verum etiam se irreligiosum præstitisse adversus hominem, qui tot jam sæculis inter Sanctos habitus est, ad cujus etiam Cultum publicum promovendum non desisterunt Romani Pontifices populos allicere, Indulgentias superius commemoratas impertiendo.

§. 11. Paulò ante dictum est; quod, etiam si concedatur, verum esse quod refert Eutychieus, aliud exinde non sequitur, nisi duos Abbates Marones, Sanctum unum, hæreticum alterum extitisse. Hæreticus ille erit, de quo ipse loquitur, quique, ipso teste, vixit tempore Mauricii Imperatoris, vita functi, quod indicatum jam est, anno DCII. At Sanctus ille est, qui vixit, Imperium regente Arcadio, qui ab anno CCCXCV. usque ad annum CCCCVIII. principatum obtinuit; atque ejus vitam scriptis complexus est Theodoretus Scriptor coævus non exiguæ auctoritatis, Affirmavimus ejusdem nominis appellationem causam non esse, cur Sanctus hæreticus existat, aut hæreticus Sanctus, vel cur honor Sancto habitus, traditus hæretico intelligatur; atque hæc propositio adeò naturæ lumine perspicua est, ut confirmationibus non egeat. Itaque solummodo indicabimus, exemplum confusionis unius, & alterius Abbatis Maronis unicum & singulare nequaquam esse, cum duo pariter Raymundi Lullii, duo Johannes Cantii extiterint, de quibus prolixius verba fecimus in nostro Opere de *Canonizatione Sanctorum*. Ex Raymundis unus martyrii fama prædicatur; at non alter, qui infelicem vitam, ac mortem sortitus est. Unus pariter Johannes Cantius Beati nomine insignitur, & approbatione Apostolicæ Sedis publica gaudet veneratione; alter veluti hæresi inquinatus execratur. Quamobrem manifeste apparent irreligiosi conatus Ven. Fratris Patriarchæ Cyrilli, qui sub specie interdicendi Cultum Maroni hæretico, præscripsit. Idemque ut ab aliis coleretur, præscripsit. Idem quidò constat ex iis, quæ superius a Pontifice Clemente VIII. peracta esse commemoravimus. Tuum erit omnia enunciare Congregationi, atque necessarias, easque opportunas facultates accipere, atque de ejusdem, nostroque etiam mandato Litteras dare Ven. Fratri Patriarchæ Cyrillo, ut ea revocet, quæ patravit, neque audeat publica veneratione Beatum Abbatem Maronem privare, nec discordias serere Græco-Melchitas inter, & Maronitas. Quod si consentaneum judicabitur hanc Epistolam, quam tibi dedimus, ad ipsum mittere, ut certior fiat de nostra voluntate, id præstare liberum tibi erit: Nos interim Apostolicam Benedictionem tibi impertimus.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majoram die 28. Septembris 1753. Pontificatus Nostri Anno decimo quarto.

Probatur id ex ipsa temporum collatione.

Afferuntur exempla, quibus non femel contingit, ut uno nomine & Sanctus & Hæreticus designentur.

Nec tamen proinde exorta in cultu exhibendo consulto.

Turbatus temere S. Maroni cultus restituijubeatur.

Dat. Pontific. Anno 14. die 28. Septembris 1753.